

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Robert_A_Heinlein-Kolumbus_byl_šasek.pdb

PDB Name: Robert_A_Heinlein-Kolumbus_byl_
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Robert A. Heinlein
Kolumbus byl šasek

"Já se rád napiju na každý kšeft," řekl tlouštík a zvýšil hlas, aby překřičel vzdychání větracího zařízení. "Napijte se, profesore. Vedu před váma o dvě."

Vzhlédl od stolu, když se dveře od výtahu naproti nim otevřely. Do chladného soumraku baru vstoupil jakýsi muž a chvíli stál, mžouraje očima, jako kdyby sem právě přišel zvenčí z žaru pouště.

"Hej, Frede - Fred Nolan," vykřikl tlouštík, "pojdte sem!" Obrátil se k svému hostovi. "To je chlápek, se kterým jsem se seznámil při příletu z Nového Yorku. Posad'te se, Frede. Stisknete ruku profesorovi Applebymu, hlavnímu inženýru hvězdné lodi Pegasus. On jím vlastně teprv bude, až ji dostavějí. Právě jsem profesorovi prodal trochu mizerné oceli pro tu jeho kocábku. Napijme se na to."

"Rád, pane Barnesi," souhlasil Nolan. "Já se už s doktorem Applebym znám. Služebně - za Klimax Instrument Company."

"Co?"

"Klimax nám dodává přesnou mechaniku," prohodil Appleby.

Barnes vypadal překvapen, pak se usmál. "Jedna nula pro vás. Myslel jsem, že je Fred státní zaměstnanec nebo někdo z vás, vědátůrků. Co si dáte, Frede? Jednu starodávnu? Vy taky, profesore?"

"Ano. Ale neříkejte mi, prosím vás, profesore. Žádný nejsem a připadám si pak starší. Ještě pořád jsem snad mladý."

"To bych prosil, doktore. Pét' o! Dva starodávne a jeden dvojitý manhattan. A já pořád čekal něco jako vědátora z comics s dlouhým plnovousem. Ale teď, když jsem vás poznal, mi nejde do hlavy jedna věc."

"Copak?"

"No, že se takový mládenec jako vy zahrabává v tomhle bohem zapomenutém hnízdě."

"Na Long Islandu jsme přece Pegasa stavět nemohli," prohodil Appleby, "a tohle místo je pro start ideální."

"Jo, to je, ale tak jsem to nemyslel. Já, rozumíte, já prostě prodávám ocel. Vy potřebujete speciální slitinu pro hvězdnou loď, já vám ji dodám. Ale, ať je to jak chce, teďka, když už máme ten kšeft za sebou, rád bych věděl, proč se do toho tak hrnete? Jaký smysl má pokus o dosažení Proximy Centauri nebo nějaké jiné hvězdy?"

Appleby se zatvářil pobaveně. "To se nedá vysvětlit. Pročpak se muži snaží zlézt Mount Everest? Co přivedlo Pearyho k severnímu pólu? Proč Kolumbus přinutil královnu, aby zastavila své klenoty? Nikdy ještě nikdo nebyl u Proximy Centauri - a tak tam letíme my."

Barnes se obrátil k Nolanovi. "Chápete to, Frede?"

Nolan pokrčil rameny. "Já prodávám přesnou mechaniku. Někteří pěstují chrysanémy; jiní stavějí hvězdné lodi. Já prodávám přístroje."

Barnesova přátelská tvář vyjadřovala zmatek. "Teda..." Barman před ně postavil sklenice.

"Poslyš, Pét'o, pověz mi něco. Letěl bys ty s tou výpravou na Pegasu, kdybys mohl?"

"Ne."

"Proč ne?"

"Mně se to tu líbí."

Doktor Appleby přikývl. "Tady máte svou odpověď, Barnesi, vzhůru nohama, ovšem. Někteří kolumbovského ducha mají, jiní zase ne."

"Tyhle řečičky o Kolumbovi jsou sice moc hezké," trval na svém Barnes, "ale ten předpokládal, že se vrátí. Vy, chlápkové, na to nečekáte. Šedesát let - řekl jste, že to bude trvat šedesát let - no, ale to možná ani nebudete naživu, až se tam dostanete..."

"Ne, ale naše děti ano. A naši vnukové se vrátí zpět."

"Ale - řekněte, nejste snad ženatý?"

"Ovšemže ano. Ve výpravě jsou jen ženatí. Je to práce na dvě až tři generace. Však to znáte."

Vytáhl náprsní tašku. "Tady je paní Applebyová s Dianou. Diana má tři a půl roku."

"Hezké děvčátko," řekl Barnes střízlivě a podal fotografii Nolanovi, který se na ni usmál a vrátil ji Applebymu. Barnes pokračoval: "Co s ní bude?"

"Letí přirozeně s námi. Přece byste nechtěl, abychom ji dali do sirotčince?"

"Ne, ale -" Barnes od sebe hodil zbytek nápoje. "Nechápu to," doznával. "Kdo si dá ještě jednu?"

"Já ne," odmítl Appleby, dopil pomaleji svůj nápoj a vstal. "Musím domů. To víte, ženáč," usmál se.

Barnes se nepokoušel ho zdržovat. Řekl dobrou noc a díval se za odcházejícím Applebym.

"Teď je řada na mne," řekl Nolan. "Stejnou?"

"Co? Jo, jistě," Barnes vstal. "Přejděme k baru, Frede, tam se aspoň dá pořádně pít. Potřebuju jich nejmín pět."

"Tak dobrá," přikývl Nolan a vstal. "Co vám to vlastně vrtá hlavou?"

"Vrtá hlavou? Viděl jste tu fotku?"

"No a?"

"No, jaké při tom máte pocity? Já jsem taky obchodník, Frede. Prodávám ocel. Je mi docela fuk, k čemu ji zákazník chce; prodám mu ji. Prodám chlapovi třeba provaz, aby se na něm oběsil. Ale děti mám rád. Nemůžu snést pomyšlení, že to malé hezké děvčátko poletí s tou - s tou bláznivou výpravou."

"Proč ne? S rodiči na tom bude líp. Zvykne si na ocelové chodby tak, jako si většina dětí zvykne na chodníky."

"Ale podívejte se, Frede. Přece nebudete tvrdit takovou pitominu, jako že by se jim to třeba mohlo povést?"

"Mohli by to dokázat."

"Ne, nedokážou. Nemají ani krapet naděje. Vím to. Mluvil jsem o tom s naší technickou posádkou, ještě než jsem odešel tam doma z kanceláře. Devět ku jedné, že při startu shoří. A to je tak ještě to nejlepší, co by je mohlo potkat. A i když se dostanou za hranice sluneční soustavy - což je nepravděpodobné - přece jen to nedokážou. Nikdy k hvězdám nedoletí."

Pét'a před Barnese postavil další sklenku. Ten ji vyprázdnil a řekl: "Udělej mi ještě jednu, Pét'o."

Nemůžou. Teoreticky je to nemožné. Buď zmrznou - nebo se upečou - nebo pojdou hladý. Ale nikdy se tam nedostanou."

"Snad to tak nějak bude."

"Žádné snad. Jsou to šílenci. Pospěš si s tím pitivem, Pét'o - a dej si sám taky jednu."

"Už jdu. Jedna by opravdu neškodila." Pét'a umíchal koktajl, natočil si sklenici piva a připojil se k nim.

"Tady Pét'a je chytrá hlava," řekl Barnes důvěrně. "Toho nenachytáte na nějaké blbinky s výlety ke hvězdám."

Kolumbus - fuj - Kolumbus byl prostě šašek. Měl zůstat za pecí."

Barman zavrtěl hlavou. "To jste mi špatně rozuměl, pane Barnes. Nebýt mužů, jako byl Kolumbus, nebyli bychom dnes tady. A teď - že ano? Já jen nepatřím k žádným badatelům. Ale věřím. Nic proti výpravě Pegasa nemám."

"Přece nesouhlasíš s tím, že se na ni berou děti, nebo snad ano?"

"No - na Mayfloweru taky byly děti, nebo se to aspoň říká."

"To není totéž." Barnes pohlédl na Nolana a potom zpátky na barmana. "Kdyby byl pánbůh chtěl, abychom lítali k hvězdám, byl by nás vybavil tryskovým pohonem. Dej mi ještě nějaké pitivo, Pét'o."

"Pro dnešek toho máte dost, pane Barnes."

Překvapený tlouštík vypadal, jako by se chtěl pustit do hádky, ale pak si to rozmyslel.

"Zajdu si do Sálu pod nebesy a najdu si tam nějakou, která by si se mnou zatancovala," prohlásil.

"- Brou noc." Na cestě k výtahu se trochu potácel.

Nolan se za ním díval. "Chudák starý Barnes," pokrčil rameny. "Tak si myslím, že jsme na něho trochu tvrdí, Pét'o."

"Ne, já věřím v pokrok, to je všecko. Vzpomínám si, jak můj táta chtěl prosadit zákon proti letadlům, nechtěl, aby si ti blázni lámali vazy. Hlásal, že nikdo nikdy nebude moci létat a že by jim to vláda měla zarazit. Mýlil se. Já sám nejsem žádný dobrodruh, ale viděl jsem dost lidí, abych věděl, že se člověk bude vždycky o něco pokoušet, a v tom je právě ten pokrok."

"Nevypadáte tak starý, abyste se mohl pamatovat na časy, kdy lidé ještě neuměli létat."

"Jsem tu už hezky dlouho. Deset let jen tady na tomhle místě."

"Deset let. A to jste nikdy nezatoužil po nějaké práci, kde byste se mohl nalokat čerstvého vzduchu?"

"Ani ne. Nedýchal jsem čerstvý vzduch, ani když jsem prodával pití na Dvačtyřicáté třídě, a nechybí mi to ani teď. Líbí se mi to tu. Pořád se tu něco nového děje, nejdřív ty atomové laboratoře, potom ta velká observatoř a teď ta hvězdná loď... Ale to není ten vlastní důvod. Líbí se mi to tady. Jsem tu doma. Podívejte se." Sebral destilační přístroj na brandy, velkou křehkou skleněnou kouli, roztočil ji a vyhodil přímo ke stropu. Stoupala pomalu a půvabně, na dlouhou chvíli se jakoby zdráhavě zastavila na vrcholu své dráhy a potom se snášela dolů, pomalu, pomaloučku jako potápěč ve zpomaleném filmu. Pét'a se díval, jak se mu snáší okolo nosu, nato natáhl palec a ukazovák, snadno ji chytil za podstavec a opět ji vrátil na polici.

"Vidíte," řekl. "Jedna šestina přitažlivosti. Když jsem měl bar na Zemi, dávala mi moje kuří oka pořád co proto. A tady vážím jen pětadvacet liber. Mně se to tu na Měsíci líbí."